

P.o.hung.

165. L

Fegyverneki 's Felső-Penczi
V i d a L á s z l ó

Ú r h o z,

sok Vármegyéknek

Első-Rendű Táblabirájokhoz

Kazinczy Ferencz

Széphalom, December 11-dikén 1815.

P e s t e n,

Trattner János Tamás' betűivel.

1 8 1 6

P. o. hang.

165 l.

205 826

~~205 202~~

Hah, melly idő! A' feldühült vihar
Kéményeimben kínosan jajong,
Mint a' Charybdisz' vinnyogó csudáji,
Midőn Eól a' tengerekre csap,
'S tajtékos habjaikat kevergeti.
Sötét az est. Elérek asztalontái,
'S remegve, mintha az ég föld rám akarna
Borulni, a' kályha mellett helyt fogok,
'S visszáteszem képzeltemben magam'
A' szép napokba, mellyeket virult
Nárcisszaidnak gazdagsága közt,
És, a' midőn a' rekkenő meleg'
Nyilait tovább kinn már nem tűrheténk,
Romod' boltjában és a' hűs berekben,
Barátom, együtt töltöttem veled.

Oh! Törtelen élt három szép napom,
Ha fogsz te nékem újra feljelenni?
Ha fogjuk ismét, biztosan kaczagva,
Álmatlanúl kihúzni az éjeget,
Míg! Helmezcink, hogy virrad, felsikolt,
'S eloltja a' többé nem kellő világot?
Mikor fogod te nékem Koppinak
Újra emlegetni lelkes oktatásait?
Mikor Horányit, a' hevest, vadat,
De a' jókhoz jót 's szelidet a' szelidhez?
Oh emlegessd! Ők engem is szerettek,
'S lelkeim tázédétől fonntebb tázde kel.

Ha majd Vendégeid elfognak, 's te rám
Többé nem ügyelsz, ellopom magam'
Közzületek, hogy rejtettebb szobádban
Elrészegülve nézzem másait
A' Huysumoknak és a' Van-Dyckeknek;
És ott Battóninak szép asszonyát,
Ki a' galád Triumvirt kedvesének
Kaján nagyságára emlékezteti; —

'S átkot kiáltva a' gaz Triumvirekre,
Galeriácskád' ismét elhagyom.

Te hús fej és sziv nélkül nem valál,
'S az ég megadta néked a' mit ő
Adni a' jobbaknak áldásúl szokott.
Az édes his hasznocska mellyedet
Nem füzte szűkké, csalfa fény szemed'
El nem vakítá, a' maszlagos kehelyt
Te, mint az a' nagy folt nem illetéd.
Pénzt, csillogast, nem tenyt, keresnek őh:
Éldelletet te. 's tiszta fényt 's barátot.
'S a' mit kerestél, bőven megnyeréd.

Te a' midén az ég' lakóji közt
Fellépe Wesselényi, homlokát
Körülkerítve a' makkos kosszorúval,
Melpomenének árva gyermekeit,
Nagyszívü Polgár, ótalomba vetted,
'S sok áldozattal megtartád nekünk.
Csudáltam a' Tevőt, 's Az szeretettel
Felém jöve, és ő 's én egyek vagyunk!

Oh áldott óra, melyben engemet
Megszálla a' vers-és könyvgyártás' dühe!
E' sánta vers nem vers Böngészinek,
'S Reti Jakáb 's Ripókvari Mark Úr
És Kalkaim beszédemet nem értik,
'S hogy métely ez, a' Népre próvokálnak,
És a' Szokásra, melly a' nyelvben Úr.
De bár melly mázolás ez, engemet
E' mázolás nélkül az én Vidám,
És Szemerénk, Kólcsonyok 's láng Helmezzink,
'S te Szentmiklósy, nem kedvellenétek.
Elég nekem! — Emletem 's Antonínom
Pirulni fognak vétkes nyelvemért:
Barátimért ha fognak é pirulni?

Törtel Szolnok-Ahonyának szomszédjában felszük, Pestben, egy gazdag, de fatlan 's követlex téren. Rönnny tehát képzelní, hogy a' Vida' kertjének sűrű berke és az a' rom (így nevezi a' Buint Wagner a' maga Phrasceológiájában), melyet Ő itt természetövekből építe a' berek közt, mely jötétel a' nyári melegben azoknak a' kik nála múlnak. 'S e' természetövelet is maga Törtel adja, mert Pesttől fogva szinte a' Tiszsig a' könek egy igen keskeny és a' föld' színe alatt csak kevés lányira fekvő ere megyen.

Van a' háznak egy kisdobebb Cabinetje is megrakva a' tisztelt Meistereh' Olajfestéseinek szép másaival. Van-Huyasum nagy Mester volt a' virág-és gyümölcsfestésben; Van-Dyck az Aiföldi Iskolának egyik fő dísz, hívtart portrékban; Pompejo Battóni a' mi időnkben élt. Az ő itt említett darabjának Originálja a' Bécsi Belvédében függ; Cleopatra Antoniusszal a' Caesar' mellyképe előtt.

Hét homályosnak tetsző sor nem lesz homályos azoknak, a' kik Horátznak e' két helyeire emlékeznek: Non tu corpus eras sine pectore, és: dulce lucellum.

Midőn Báró Wesselényi Miklós, Cs. Kir. Kamarás és Közép-Szolnok Vármegy, Fő Ispani Administrátora, 1209. megholt, a' Magyar Színjátzó Társaság, melyet nemzetünknek ez a' felejt hetetlen férjéja sok esztendőig csak nem egészen a' magáéból tartotta vala, közél volt elosztattatáshoz. Vida látta a' veszélyt, melly a' nemzet felett lebeg, 's nem emlékezvén hogy atya, csak arról emlékezvén hogy polgár, ótalmaiba fogadta a' társaságot, 's kormánytat tetemes áldozatokkal négy esztendőig viselte.
